

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

16 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 17 august 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2018, declarate de avocata Ludmila Bîrcă și inculpatul

Nadolnic Alexandru.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>05.01.2018 – 17.08.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>05.09.2018 – 11.10.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>28.11.2018 – 16.01.2019.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 17 august 2018, Nadolnic Alexandru a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b²) Cod penal la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare, a fost respinsă ca nefondată.

2. Instanța de fond a constatat că pe parcursul lunii august 2017, inculpatul Nadolnic Alexandru, aflându-se în s. xx, r-nul xx, acționând intenționat, fiind conștient de acțiunile sale și urmările prejudiciabile ce pot surveni, urmărind premeditat scopul satisfacerii poftelor sexuale cu fiica sa xx, aplicând constrângerea fizică și psihică, a întreținut cu ea mai multe rapoarte sexuale, forțate.

Instanța a reținut că inculpatul nu și-a recunoscut vina și a declarat că cu fiica sunt în relații bune, nu au avut conflicte, nu a aplicat față de ea violență fizică sau psihică, nu a întreținut cu aceasta rapoarte sexuale.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată xx a relatat că în luna august 2017 a venit să locuiască la tatăl său, deoarece se afla în conflict cu mama sa. A locuit în casa

lui trei săptămâni și în perioada dată, contrar voinței sale, acesta a întreținut în jur de 4 rapoarte sexuale cu ea, în diferite zile.

Martorul Nadolnic D. a comunicat că inculpatul este fostul soț, cu care sunt în divorț. În vara anului 2017, de la rudele ei apropiate, de la prieteni și oamenii din sat, a auzit că inculpatul are un comportament neadecvat față de fiica sa xx. Discutând cu fiica, ultima a confirmat că inculpatul a întreținut relații sexuale forțate cu ea.

Martorul Beregoi N. a explicat că când Nadolnic M. a venit să locuiască cu tatăl său, a dorit să se împrietenească cu ea, însă inculpatul nu i-a permis. Venind în vizită la ei, în luna iulie 2017, a văzut că inculpatul dormea în pat cu fiica sa, Nadolnic M., iar din sat a auzit că el ar fi întreținut relații sexuale cu ultima.

Martorul Franco M. a lămurit că a făcut cunoștință cu Nadolnic M. în vara anului 2017, la o zi de naștere și de atunci comunică cu ultima. În cadrul discuțiilor, Nadolnic M. i-a povestit că tatăl ei a întreținut cu ea rapoarte sexuale forțate.

Potrivit raportului de constatare nr.341 din 14.09.2017, lui xx i-a fost cauzată vătămare corporală neînsemnată, sub formă de echimoze pe coapsa stângă. Himenul nu are rupturi, însă particularitățile lui – elastic și cu crescături, permit raportul sexual și fără ruperea lui.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.185/D din 22.12.2017, echimozele de pe coapsa stângă, de pe corpul lui xx, au fost cauzate în rezultatul acțiunii unui obiect dur contondent, care puteau fi degetele mâinii, posibil în timpul indicat și se califică ca vătămare corporală neînsemnată, iar din raportul de constatare nr.341 din 14.09.2017, pe numele lui xx, rezultă că himenul este integru și particularitățile lui anatomice (elasticitatea cu crescături), permit rapoarte sexuale fără lezarea lui. La xx nu se exclude categoric rămânerea himenului integru, în urma efectuării unui chiuretaj ginecologic, pentru întreruperea sarcinii, la un termen mic.

Versiunea inculpatului că nu a violat partea vătămată este nefondată, deoarece nicio probă nu coroborează cu declarațiile lui, or, cumulul de probe administrate vin să contrazică cele relatate de acesta.

Pe lângă aceasta, pe parcursul judecării cauzei nu au fost stabilite motive de a supune îndoielii declarațiile părții vătămate, a martorilor și probele scrise, care în cumulul lor dovedesc cu certitudine, că inculpatul a comis infracțiunea imputată.

Poziția inculpatului, de a nu recunoaște vina, reprezintă o metodă de apărare aleasă de ultimul, în scopul eschivării de la răspundere penală, iar probele acuzării sunt obiective și constituie temei pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare, combătând versiunea lui.

Prin urmare, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 171 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit asupra unui membru de familie, profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra și de a-și exprima voința, în drept fapta inculpatului constând în aceea că pe parcursul

lunii august 2017, acționând intenționat, fiind conștient de acțiunile sale și urmările prejudiciabile ce pot surveni, aplicând constrângerea fizică și psihică, a întreținut de mai multe ori raporturi sexuale forțate cu fiica xx

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, la locul de trai este caracterizat pozitiv, că lipsesc circumstanțe atenuante și agravante, cât și excepționale, concluzionând că restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile stabilirii unei pedepse sub formă de închisoare.

De asemenea, instanța a conchis că cererea procurorului de percepere a cheltuielilor de judecată, urmează a fi respinsă, deoarece conform art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, plata expertizelor judiciare se face din contul bugetului de stat.

3. Procurorul în Procuratura raionului Nisporeni, Gheorghe Caragia, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă cererea de încasare de la inculpat a cheltuielilor judiciare în mărime de 1060 lei, pentru efectuarea expertizelor medico-legale.

Apelantul a invocat că potrivit art. 227, 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Prin urmare, cheltuielile de judecată urmau să fie încasate de la inculpat, odată ce a fost stabilită vinovăția acestuia.

3.1. Avocata Maria Arabadji, la fel, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelanta a indicat că nu au fost dobândite probe pertinente și concludente ce ar confirma vinovăția lui. Instanța s-a bazat pe probe indirecte, deoarece martorii audiați au confirmat relatările părții vătămate.

Declarațiile ultimei, urmau să fie apreciate critic, deoarece dânsa fiind majoră, ne suferind de careva deficiențe psihice, putea să evite rapoartele sexuale forțate, ba chiar să plece, dar din motive neclare și nestabilite a continuat să locuiască la domiciliu inculpatului, dându-i posibilitatea să o violeze.

Despre rapoartele sexuale forțate partea vătămată nu a comunicat nimănui, până la momentul când a început să locuiască la colaboratorul de poliție din Nisporeni, care probabil a și influențat-o.

Declarațiile martorilor Beregoi N., Nadolnic D. și Franco M. nu pot fi probe ce ar confirma vinovăția inculpatului, deoarece dânsii au relatat din cele auzite de la unele persoane despre relațiile sexuale dintre inculpat și partea vătămată, dar nimeni din aceștia nu a comunicat cine este acea persoană, iar Beregoi N. doar o singură dată i-a surprins în pat pe inculpat și partea vătămată.

3.2. La 14 septembrie 2018, a declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a menționat că probele administrate nu-i demonstrează vinovăția în cele incriminate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2018, apelul inculpatului a fost respins ca depus peste termen, iar apelurile procurorului și avocatului au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel, cu referire la apelul inculpatului, a reținut că sentința a fost pronunțată la 17.08.2018, în prezența ultimului, care a primit o copie în aceeași zi, fapt confirmat prin semnătura aplicată de el.

Însă, apelul a fost depus de inculpat la 14.09.2018, adică peste 11 zile după ce expirase, la 03.09.2018, termenul de 15 zile de declarare a apelului.

Astfel, acest apel urmează a fi respins ca depus peste termen, nefiind întrunite condițiile prevăzute la art. 403 Cod de procedură penală.

Totodată, apelul declarat de avocat urmează a fi respins ca nefondat, deoarece contravine probatoriului administrat de prima instanță și verificat în instanța de apel și anume, declarațiilor părții vătămate xx, care a relatat că în luna august 2017 a venit să locuiască la tatăl său și în perioada dată, contrar voinței sale, acesta a întreținut în jur de 4 rapoarte sexuale forțate cu ea, în diferite zile, martorului Franco M. că partea vătămată i-a povestit că tatăl ei a întreținut cu ea raporturi sexuale forțate, martorului Nadolnic D. că fiica, xx i-a confirmat că inculpatul a întreținut relații sexuale forțate cu ea, martorului Beregoi N. că, venind în vizită la Nadolnic A., a văzut cum ultimul dormea în pat cu fiica sa, xx, iar din sat a auzit că el ar fi întreținut relații sexuale cu ea, cât și probelor materiale anexate la dosarul penal – rapoartele de constatare medico legală nr.341 din 14.09.2017 și de expertiză judiciară nr.185/D din 22.12.2012, prin care a fost stabilit că lui xx i-au fost cauzate vătămare corporală neînsemnată sub formă de echimoze pe coapsa stângă, himenul la partea vătămată, nu are rupturi, însă particularitățile lui - himenul elastic, cu crescături, permit raportul sexual și fără ruperea lui, că echimozele de pe coapsa stângă, de pe corpul lui xx au fost cauzate în rezultatul acțiunii unui obiect dur contondent, care puteau fi degetele mâinii, posibil în timpul indicat și se califică ca vătămare corporală neînsemnată, iar din raportul judiciar nr.185/D din 22.12.2017, pe numele lui xx, s-a constatat că himenul este integru și particularitățile lui anatomice (elasticitatea cu crescături), permit rapoarte sexuale fără lezarea lui. La xx nu se exclude categoric rămânerea himenului integru, în urma efectuării unui chiuretaj ginecologic, pentru întreruperea sarcinii, la un termen mic, probele administrate dovedind indubitabil vinovăția inculpatului în comiterea violului.

Declarațiile inculpatului privind necomiterea faptelor imputate sunt neîntemeiate, date cu scopul de a se eschiva de la răspunderea și pedeapsa penală, fiind combătute prin probatoriul administrat și cercetat în ședința instanței de apel.

Sunt nefondate și argumentele apărării precum că, nu există nicio probă care ar fi confirmat faptul că inculpatul a avut careva relații sexuale cu partea vătămată, deoarece acestea se combat prin declarațiile lui xx că: „*inculpatul,*

contrar voinței sale, a întreținut relații sexuale forțate cu dânsa...”, prin declarațiile martorului Nadolnic D. că: „fiica i-a povestit cum inculpatul a violat-o...”, prin declarațiile martorului Beregoi N. că: „... în luna iulie 2017 a fost în vizită la Nadolnic A. și a văzut cum ultimul dormea în pat cu fiica sa și a auzit prin sat, că Nadolnic A. a întreținut relații sexuale cu fiica...”, prin raportul de expertiză judiciară nr.185/D din 22.12.2012, prin care s-a constatat că partea vătămată avea echimoze pe coapsa stângă, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii unui obiect dur contondent, care puteau fi degetele de mâni, posibil în timpul și circumstanțele indicate, nu condiționează dereglarea sănătății și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare neînsemnată, conform raportului de constatare nr.341 din 14.09.2017, pe numele lui xx, s-a constatat că himenul este integru și particularitățile lui anatomice (elasticitatea cu crescături), permit rapoarte sexuale fără lezarea lui, nu se exclude categoric rămânerea himenului integru, în urma efectuării unui chiuretaj ginecologic, pentru întreruperea sarcinii, la un termen mic, care din punct de vedere a admisibilității lor, contrar opiniei apărării, sunt pertinente, concludente și utile, nefiind stabilite circumstanțe care ar indica la admiterea a careva încălcări esențiale, ce ar determina neadmiterea lor.

Motivele invocate în cererea de apel a apărătorului, că sentința judecătorească este nefondată, nu s-au confirmat, or, aceasta este una argumentată inclusiv în raport cu susținerile verbale ale avocatului în ședința de judecată, care sunt identice cu argumentele apelului declarat de același autor.

Totodată, repronunțarea asupra argumentelor apelului nu poate duce la casarea sentinței contestate, or, potrivit practicii CtEDO (*Coroi vs R. Moldova, 15.03.2011*), având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare cerințelor articolului 6 § 1 al CtEDO.

Argumentele instanței de fond la adoptarea soluției în cauză, în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, sunt acceptate de instanța de apel, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii în cauza *Albert vs România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Garcia Ruis contra Spumei, Hei le contra Finlandei*).

Prin urmare, materialul probator determină incontestabil faptul că inculpatul, acționând intenționat, fiind conștient de acțiunile sale și urmările prejudiciabile ce pot surveni, urmărind premeditat scopul satisfacerii poftelor sexuale cu fiica sa Nadolnic M., aplicând constrângere fizică și psihică, a întreținut de mai multe ori raporturi sexuale cu aceasta, acțiuni ce întrunesc elementele laturii obiective și subiective ale infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b²) Cod penal, precum și legătura cauzală dintre acțiunile inculpatului și consecințele survenite.

Astfel, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată. Întreaga sistemă de probe examinată supra și apreciată prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează între ele și demonstrează că inculpatul a comis fapta prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b²) Cod penal, după indicii calificativi - violul, adică raportul sexual săvârșit asupra unui membru de familie, profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra și de a-și exprima voința.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond a ținut pe deplin cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75-77 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, care nu are antecedente penale, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, concluzionând corect că în privința lui urmează a fi aplicată pedeapsă de 10 ani închisoare, cu executare.

Cu referire la apelul declarat de procuror, instanța de apel a conchis că cheltuielile judiciare pentru efectuarea raportului de constatare nr.341 din 14.09.2017 în sumă de 740 lei și a raportului judiciar nr.185/D din 22.12.2017 în sumă de 320 lei, sunt cheltuieli de efectuare a urmăririi penale, urmând a fi trecute în contul statului.

5. Avocata Ludmila Bîrcă, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că *fapta nu întrunește elementele infracțiunii*.

Recurenta a invocat că instanțele de fond, contrar prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, nu au verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, nu au dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității acestora, care demonstrează nevinovăția inculpatului.

Instanțele de judecată au decis asupra vinovăției inculpatului în lipsa unui suport probatoriu, care exclude orice dubiu în acest sens. Concluziile instanțelor în mare parte sunt sprijinite pe interpretarea sub aspect acuzator a semnificației unor circumstanțe și declarații, fără a avea acoperire în probele cercetate și fără a oferi o explicație logică întemeiată pe aceste probe.

Partea vătămată nu a suferit nicio traumă specifică în caz de viol la nivelul zonei genitale. Examenul medical nu a arătat nici o leziune în zona genitală a victimei sau careva echimoze pe corpul acesteia, fapt ce demonstrează lipsa constrângerii victimei ca element ce definește violul.

Examinarea medico-legală nu susține afirmațiile părții vătămate, iar declarațiile ultimei în instanța de judecată au constituit unica probă directă în cauză.

Raportul psihologului de confirmare a agresiunii sexuale vine în contradicție cu raportul de expertiză medicală, deoarece nu există dovada penetrării, dovada agresiunii, nu a fost făcută recoltarea probelor biologice, nu sunt urme de țesut, secreție vaginală, urme de spermatozoizi, în astfel de caz lipsește violul.

Probele puse la baza sentinței de condamnare sunt indirecte, deoarece toți martorii audiați în ședința de judecată au confirmat parțial spusele părții vătămate.

Declarațiile părții vătămate, urmau a fi apreciate critic, deoarece ultima este majoră, nu suferă de boli mintale sau deficiențe psihice și putea să evite următoarele raporturi sexuale forțate, chiar după primul raport, dacă a avut loc, să plece, dar din motive neclare și nestabilite de instanța de judecată ea a continuat să locuiască la domiciliul inculpatului, dându-i posibilitatea inculpatului să o violeze. Acest fapt creează dubii în privința veridicității declarațiilor părții vătămate și ulterior și martorilor audiați în ședința de judecată.

Despre așa numitele raporturi sexuale forțate partea vătămată nu a comunicat nimănui până la momentul, când ea a început să locuiască la colaboratorul de poliție din Nisporeni, Crețu Angela, care probabil a și influențat-o.

Declarațiile martorilor sunt contradictorii, deoarece martorul Beregoi N. a comunicat instanței că a văzut cum inculpatul cu partea vătămată dormeau într-un pat, iar partea vătămată a declarat că Beregoi N. nicio dată nu a surprins-o în pat cu tatăl său. Partea vătămată a declarat instanței că nimănui nu a comunicat despre relațiile sexuale cu inculpatul, dar martorii audiați în instanță Beregoi N., Nadolnic D. și Franco M. au declarat, că într-un fel sau altul, au auzit de la unele persoane despre relațiile sexuale dintre inculpat și partea vătămată, dar care este persoane de la care le-a comunicat nu cunosc.

Vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente, iar sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, dubiile în probarea învinuirii urmând a fi interpretate în favoarea inculpatului, deoarece *fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii incriminate*.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

5.1 A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită casarea hotărârilor emise și pronunțarea unei hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a invocat, că nu au fost dobândite probe pertinente și dovezi probante ce i-ar confirma vinovăția, existând doar vorbe, declarațiile părții vătămate și ale martorilor.

Instanțele au ignorat raportul de expertiză medico-legală, din care rezultă că la partea vătămată careva spermatozoizi și rupturi ale himenul nu s-au stabilit.

Toți martorii în ședință au confirmat parțial spusele părții vătămate, pe când ultima a comunicat că dânsa nu a avut relații sexuale.

Instanța și-a întemeiat concluziile de vinovăție pe declarațiile martorilor Beregoi N., Nadolnic D. și Franco M., care au declarat că au auzit de unele persoane că între dânsul și partea vătămată ar fi avut loc niște rapoarte sexuale, dar nu au comunicat concret de la care persoane au auzit sau li-ar fi spus despre cele relatate de ei.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate xx, a martorilor Franco M., Nadolnic D. și Beregoi N., rapoartele de constatare medico legală nr.341 din 14.09.2017 și de expertiză judiciară nr.185/D din 22.12.2012, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (2) lit. b²) Cod penal, ca viol, adică raportul sexual săvârșit asupra unui membru de familie, profitând de imposibilitatea acestuia de a se apăra și de a-și exprima voința (*pct. 2., 4, din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile vizate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile menționate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Este de reținut și faptul că potrivit art. 420 alin. (4), 427 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi atacată cu recurs sentința în privința căreia inculpatul nu au folosit calea apelului. În recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se atestă că argumentele specificate în recursul inculpatului, prin care pledează nevinovat (*pct. 5.1. din decizie*), nu au fost invocate și în apel. Or, respingerea apelului ca declarat peste termen,

echivalează cu neutilizarea în genere a acestei căi de atac (pct. 3.2. - 4. din decizie). Prin urmare, acest recurs, în aspectul dat, nu are niciun suport legal.

În același timp, din solicitarea achitării inculpatului pe motiv că *facta lui nu întrunește elementele infracțiunii incriminate*, invocată în recursul avocatei (pct. 5. din decizie), rezultă, că, în opinia recurenteii, inculpatul a comis fapta imputată, dar unele elemente constitutive ale infracțiunii, neconcretizate în recurs, nu sunt confirmate. Astfel, este absolut divergentă și neclară poziția ultimei în raport cu învinuirea formulată inculpatului și soluția adoptată de instanțele judecătorești.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4) alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocata Ludmila Bîrcă și de inculpatul Nadolnic Alexandru xx împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 17 august 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2018, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 februarie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun